

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1050/2015
06.04.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у спору тужиле Г.М. из Т., чији је пуномоћник А.Ч., адвокат из Н.С., против тужене П.С. из Т., чији је пуномоћник Х.Е., адвокат из Т., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 717/14 од 30.10.2014. године, у седници одржаној 06.04.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 717/14 од 30.10.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 6219/13 од 26.11.2013. године обавезана је тужена да тужили накнади материјалну штету у износу од 385.000,00 динара са законском затезном каматом на одређене новчане износе од доспелости до исплате и да јој накнади трошкове парничног поступка у износу од 95.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 717/14 од 30.10.2014. године, првостепена пресуда је укинута, тужбени захтев усвојен и тужена обавезана да тужили накнади материјалну штету у износу од 385.000,00 динара са законском затезном каматом на одређене новчане износе од доспелости до исплате и да јој накнади трошкове парничног поступка у износу од 95.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, као и трошкове жалбеног поступка у износу од 7.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд испитао је побијану пресуду применом чл. 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14), који се примењује на основу чл. 506.став 2. и 403. став 2. тачка 3. овог закона и нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда из чл. 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности а ни битна повреда из члана 374. став 1. овог закона, учињена у поступку пред другостепеним судом, која је била или могла бити од утицаја на доношење законите и правилне пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, тужена је као адвокат заступала тужилу у парници Основног суда у Суботици П 1399/10, по уредном пуномоћју за заступање, које је предала на рочишту одржаном 26.04.2010. године. У својству пуномоћника тужиле тужена је примила позив за рочиште заказано за 01.09.2010. године. Поднеском од 25.08.2010. године тужена је тражила одлагање тог рочишта. Међутим, рочиште је одржано у одсутности пуномоћника тужиле – тужене П.С., која је позив уредно примила 31.05.2010. године. На то рочиште није приступио ни пуномоћник тужене у том спору У.О.. Из ових разлога Основни суд у Суботици је решењем П. 1399/10 од 01.09.2010. године одбио захтев пуномоћника тужиле за одлагање рочишта и утврдио да се тужба сматра повученом. Против тог решења жалбу су изјавили пуномоћници тужиле П.С. и Ч.Р., адвокати, али је решењем Вишег суда у Суботици Гж 1084/10 од 04.03.2011. године жалба одбијена и првостепено решење потврђено. У својству пуномоћника тужиле тужена је 16.09.2010. године поднела предлог за враћање у пређашње стање, а тужена у том предмету У.О. поднела је трошковник тражећи трошкове парничног поступка. Решењем Основног суда у Суботици П 1307/10 од 12.11.2010. године предлог тужиле за враћање у пређашње стање је одбијен и тужила обавезана да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 385.000,00 динара са законском затезном каматом од доспелости до исплате, а преко тог износа до износа од 405.000,00 динара захтев је одбијен. Жалба тужене, изјављена у својству пуномоћника тужиле, одбијена је решењем Вишег суда у Суботици и то решење потврђено.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, другостепени суд је правилно применио материјално право, када је обавезао тужену да тужили накнади материјалну штету у досуђеном износу са каматом.

У конкретном случају, парница пред Основним судом у Суботици П 1399/10, која је вођена по тужби тужиле против тужене У.О., ради поништаја уговора о доживотном издржавању и утврђивања предмета заоставштине правноснажно је окончана решењем од 01.09.2010. године, којим је утврђено да се тужба у том спору сматра повученом применом чл. 296. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 125/04, 111/09). У тој парници тужилу је заступала тужена П.С., адвокат из Т.. На рочиште од 01.09.2010. године нису приступили ни пуномоћник тужиле (тужена у овом спору) ни пуномоћник тужене, иако су били уредно позвани, а претходно је захтев пуномоћника тужиле за одлагање тог рочишта одбијен истим решењем. Тужена П.С. је у својству пуномоћника тужиле у том предмету поднела предлог за враћање у пређашње стање, а тужена захтев за накнаду трошкова парничног поступка, после чега је решењем П 1307/10 од 12.11.2010. године предлог тужиле за враћање у пређашње стање одбијен и тужила обавезана да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 385.000,00 динара са законском затезном каматом од доспелости до исплате. То решење је такође правноснажно. У тој ситуацији,

правила је закључак другостепеног суда да је својим несавесним радом тужена као пуномоћник тужиле у наведеној парници скривила штету на страни тужиле у висини трошкова парничног поступка, које је по правноснажној одлуци суда применом чл. 153. став 1. Закона о парничном поступку, обавезана да плати туженој у том спору У.О.. Дакле, између понашања тужене, која је била пуномоћник тужиле у тој парници, и насталих трошкова тог парничног поступка, које је тужила морала да плати туженој У.О., постоји директна узрочно - последична веза. При том, на то рочиште није приступио ни други пуномоћник тужиле Ч.Р., адвокат из Т., кога је тужена обавестила да је тражила одлагање тог рочишта, а он јој је саопштио да се њему на то рочиште не иде. Тужена је обавестила тужилу да је поднела захтев за одлагање рочишта заказаног за 01.09.2010. године, али јој није рекла да сама приступи на то рочиште, нити је упозорила на правне последице изостанка са рочишта, што тужила као неука странка није могла знати, па нема одговорности тужиле, односно њеног доприноса настанку ове штете. Иначе, другостепени суд је правилно закључио да је и други пуномоћник тужиле – адвокат Ч.Р. солидарно са туженом одговоран за настанак ове штете, али да је право тужиле било да тужбу за накнаду штете поднесе против било кога од њих, што је тужила и учинила подношењем тужбе против тужене П.С..

У ревизији тужене неосновано се указује да тужила доношењем решења о повлачењу тужбе своје право у вези предметног спора није изгубила и да тужбу може поново да поднесе. Из тога се изводи закључак да пошто нову тужбу у вези истог предмета спора није поднела, тужила пристаје на повлачење тужбе, јер јој то одговара, па нема право ни на накнаду штете. Такође, не зна се на који начин би се мериторно окончао спор који је тужила водила против У.О. да није дошло до повлачења тужбе. И по оцени Врховног касационог суда, ови ревизијски наводи су ирелевантни за одлучивање, како правилно закључује и другостепени суд.

На основу чл. 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Предраг Трифуновић,с.р.**